

ПРОЗАИДЕ

У ЗЕМЉИ БЕЗ СНОВА

Бејак једном у вилајету где се не сања. Стајао сам на тлу у центру круга састављеног од полуголих људи с лицима прекривеним јарко офарбаним маскама. С врхова глава падаху им закривљени рогови. Вратове им ројтаху огрлице од костију. А уместо руку имаху меденице које звоњаху, јако. Као црквена звона.

ПСЕЋА МУЗИКА

Међу псима постоје певачи и слушаоци. Имао сам пса који је певао чисто и резонантно, напућивши своје набране усне у О, почевши с малим, готово цвилећим звуцима, а затим би гутао ваздух да би наставио и уздигао се до страствене снаге, певајући не за мене или малобројне посвећенике, већ за уметност паса. Сад имам кују која не пева, али разборито слуша моје гитарске акорде, захтевајући дух и вештину, док певушим њено име и речи љубави. Понекад је толико дирнута да се окреће, ставља шапу преко њушке, затвара очи и уздише попут девојчице.

А ја се претварам да сам псећа музика која допире до псећег срца кроз песме о костима, измету, копању, мирисима, лову, о стварима које су васпостављене много пре нашег рођења.

БЕЗ МИЛОСТИ

За невиног дечачког доба често сам се кошкао с вршњацима. Једаред, тако, својим јаким тринаестогодишњим шакама убогом дечарцу разбио сам главу (која је једва балансирала на крхком врату) ударивши је свом снагом о прозор школског аутобуса. Учинио сам то са гневом праведника, јер желео сам да чујем како пева зveckаво стакло прозора. А мршави дечак – са сузним очима испод искривљених наочара – блејао је и цвилео. Посматрао сам га смешкајући се, задовољан представом коју сам приредио. Изгледао ми је још мањи и бизарнији док је својим шачицама махнито замахвао покушавајући да ме дохвати. А ја сам се, онако глуп и окрутан, и даље смешкао, без самилости за оне нејаке и невине који не успевају да се одбране или побегну.

ИЛУМИНАЦИЈЕ

Одувек сам желео да будем препознатљиво а ненаметљиво, не много важно место – рецимо клупа крај реке, ноћу озвучена пиркањем зеленог лишћа и осветљена штедрим сјајем неколиких видљивих звезда. Неко би се ту зауставио, затворио

очи и дуго седео, као да путује, док би му ветар пролазио кроз косу. Можда би и задремао, па би, у праскозорје, полуснено зурио ка другој обали и видео како сунце излази из сенке, а сенка се помера ка сунцу.

СВЕТ КАКАВ САМО ТИ МОЖЕШ ДА ВИДИШ

Божанско мастило тече врховима твојих прстију. Сваки откуцај твог срца победнички је марш – пророчанство испуњено сваким твојим дахом. Знаш ли то? Довољан си за птичји пој, за клијање семена, за прелет облака. Твојим гласом простиру се поља дивљег цвећа, а светионици у твојим очима обасјавају свет какав само ти можеш да видиш.

Довољан си јер постојиш. И док постојиш. Видиш ли то?

TILL THE END OF TIME

Потомак сам тишине и коњаника који још увек галопирају. Спој хумуса и песме кóсова. У једној крвавој рани сударили су се спокој и нелагода. Ако заћутим и речи сазру, то је глас сунцокрета у његовом тихом семену. Ја сам оклевање између скровишта и мача, жута боја на свим семафорима. Доћи ће дан када ћу те послужити кафом, а потом обожавати као урамљену икону. До краја живота.